

“Нам вдалося зберегти організаційну єдність”

Майже 25 років свого трудового життя я очолював профспілкову організацію локомотивного депо Львів-Захід. Пригадую роботу першого з'їзду, який відбувся 23 січня 1992 року в Києві, на якому я був делегатом. Тоді було утворено Профспілку залізничників і транспортних будівельників України.

Відбувалося становлення незалежної української держави, формувалося нове обличчя колективу депо. Починалися важкі часи – затримки із виплатою заробітної плати, перебої із забезпеченням робітників спецодягом та спецвзуттям. Згодом заробітну плату перестали виплачувати грошима і почали видавати продуктами харчування, будівельними матеріалами.

Профспілковий комітет разом з адміністрацією депо, яке тоді очолював Петро Васильович Ручка, робили все, щоб зберегти колектив, спеціалістів, зберегти єдність профспілкової організації депо, а також гарантувати безпеку руху поїздів. І нам це вдалося.

Я був обраний членом дорожнього комітету профспілки, згодом очолював ревізійну комісію дорпрофсожу. Із нотками ностальгії згадую ті часи, коли зі мною працювали такі профспілкові активісти, як Казимир Савицький, Орест Перехайло, Анатолій Білоусов, Володимир Сотник, Степан Манько, Лев Фурманов, Євгенія Музика, Валентина Тищенко.

Досвід громадської роботи набули у нас колишні члени профкому Роман Куриляк, Микола Хамевко, Володимир Гаргай, і думаю, що цей досвід став їм у нагоді на керівних посадах, які вони сьогодні займають.

Упродовж періоду моєї роботи головою профкому поряд зі мною працювала бухгалтером профкому Ярослава Григорівна Войтович – висококваліфікований, відповідальний фахівець і дуже доброзичлива

людина. До речі, цього року на йорданські свята вона відзначає ювілей.

Забезпечення працівників житлом для мене, як голови профкому, було одним із головних питань. У 1993 році силами працівників депо господарським способом розпочали будувати 60-квартирний будинок для деповчан на вулиці Личаківській у Львові. Провели ми й роботи з підготовки земельної ділянки для будівництва житлового будинку по вулиці Медведецького у Львові.

Загалом чимало добрих і корисних справ було зроблено за ці роки. Із 1995-1997 років розпочався “підйом”, покращувалися умови праці залізничників. Особливо ми відчули покращення у 2001 році, коли Укрзалізницю очолив Георгій Кірка. У 2002 році в депо здано в експлуатацію новий санітарно-побутовий комплекс, у 2003 році – завершено будівництво корпусу медико-санітарної частини депо, переоснащено і капітально відремонтовано котельню.

У депо завжди на високому рівні була культурно-масова робота. У 90-х роках ми організували хор із 25 осіб – машиністів і їхніх помічників, який виступав на багатьох підприємствах Львівського вузла і залізниці. Деповчани створили й пісенний колектив “Чотарі”, який виконував композиції національного характеру. У 1992 році цей колектив одержав звання народного.

Упродовж 11 років наприкінці січня у депо за підтримки адміністрації і профкому проводився волейбольний турнір “Різдвяні зустрічі”. Ми запрошували волейболістів із локомотивних депо Жмеринка, Київ-Пасажирський, Ужгородського відділення залізниці.

У профспілковій роботі я часто звертався до голови дорпрофсожу Андрія Сенишина, який є вихідцем із нашого депо і добре знав усі наші проблеми. Пригадую, як 14 жовтня 2002 року урочисто відзначали 135-річницю заснування депо. Значну допомогу в організації і проведенні свята тоді депо одержало від начальника залізниці Богдана Піха і голови дорпрофсожу Андрія Сенишина.

Володимир ІВАХ,
голова ради ветеранів
локомотивного депо Львів-Захід

“Крокуєш вперед – оглянись назад”

Ветеранам залізниці не байдуже, а часто і боляче спостерігати за подіями, що відбуваються в країні і, зокрема, на залізницях. Із засобів масової інформації, а також завдяки наданій залізницею можливості читати галузеву пресу – газети “Львівський залізничник” та “Вісник профспілки” – ми все частіше чуємо про реформування нашої галузі.

Саме тому виникло бажання на сторінках нашої газети поділитися думками, згадати минуле з надією, що, можливо, воно комусь стане в нагоді. Я присвятив залізниці 53 роки життя. Спочатку було навчання у вищому навчальному закладі, потім 30 років праці у системі перевезень (керівник станцій Ужгород, Чоп, Івано-Франківськ, 10 років працював начальником відділу перевезень) і 20 років очолював Івано-Франківську територіальну профспілкову організацію. За свою працю нагороджений знаком “Почесний залізничник”, “За заслуги перед профспілкою”, двома трудовими медалями СРСР, орденом “Знак Пошани”.

Неодноразово обирався членом президії дорпрофсожу, був делегатом і виступав на першому установчому з'їзді профспілок залізниць України, був членом Ради профспілки. З'їзд проходив у період, коли повсюдно, зокрема й на нашій залізниці, утворювалися вільні профспілки. Позитивним є те, що профспілки залізниці зберегли організаційну єдність. На з'їзді були узгоджені основні положення трудових відносин у масштабі галузі, які діють і нині.

У моїй виробничій діяльності було чимало і здобутків, і проблем, це була велика і нелегка праця. Докладніше розповім про громадську роботу, оскільки я і сьогодні вважаю, що вона є не менш важливою і часто не легшою від виробничої. Маю моральне право так стверджувати,

оскільки все це пройшов, і сьогодні, буваючи в теркомі профспілки, переконаюся в цьому під час спілкування з молодими колегами. У терком постійно приходять залізничники, ветерани, кожен зі своїм питанням чи проблемою. Здебільшого запитують про трудові відносини, пов'язані з реформуванням, зменшенням обсягів роботи, а ветерани часто зі своїми проханнями – про матеріальну допомогу та медичне обслуговування.

Приємно, що, як і раніше, потік людей не зменшується, і залізничники – і теперішні, і ті, що відпрацювали десятки років, а зараз на заслуженому відпочинку, – виходять із теркому з надією.

Кілька слів із минулого. Про профспілку радянського часу можна сказати двома фразами: “Залізниця – держава в державі. Профспілки – надійна опора партії в масах”. У системі залізниць була відомча соціальна сфера, яка потребувала постійної опіки і від керівників виробництва, і особливо від профспілкових керівників.

Була відлагоджена система підбору й підготовки кадрів, хоча й не без помилок. Зокрема, перед, тим як обирати не тільки голів, а навіть профгрупоргів, треба було погоджувати кандидатури в партійних органах. А от господарські керівники – то була ціла система, і, звичайно, не могло бути й не було фактів, щоб на чолі підрозділів, не кажучи вже про галузь, опинялися сумнівні спеціалісти.

Ми, ветерани, розуміємо, що реформування галузі невідворотне. Приємно, що один із депутатів сказав добрі слова про видатного професіонала-реформатора Георгія Кірпу.

Добре було б, щоб залізниця, дорпрофсож у цих умовах, окрім виробничих проблем, не забували й про людей праці, ветеранів, а профспілкові лідери пам'ятали, що їх обрали, їм довіряють, а прийде час – спитають про результати. Треба частіше бувати в колективах, цікавитися їхнім життям і всіляко допомагати.

Мирон ТКАЧУК,
ветеран транспорту,
Почесний залізничник

Перші підсумки проекту з профілактики ВІЛ/СНІДу серед залізничників

Наприкінці минулого року відбулося перше засідання наглядової ради проекту “Профілактика ВІЛ/СНІДу серед працівників Львівської залізниці”. Учасники засідання підбили перші підсумки інформаційно-освітніх сесій за листопад-грудень та окреслили майбутні напрямки роботи.

Голова наглядової ради проекту, перший заступник голови дорпрофсожу Олег Тхір зауважив, що на залізниці вже зроблено чимало, однак попереду ще значний обсяг заходів, необхідних для успішної реалізації проекту та виконання зобов'язань перед сторонами, які на його початку підписали Меморандум про співпрацю.

Як зазначив голова молодіжної ради дорожньої профспілкової організації Артем Корольков, під час проекту підготовлений 21 тренер, кожен із яких наприкінці листопада розпочав самостійну діяльність у проведенні семінарів серед залізничників та студентів галузевих навчальних закладів. Оцінюючи проміжні результати роботи, найактивнішими наразі виявилися тренери із Львівського вузла, дещо менше семінарів провели тренери із Тернопільської та Чернівецької об-

ластей. Активно триває інформаційна кампанія у Львівській філії Дніпропетровського національного університету залізничного транспорту, у Львівському технікумі залізничного транспорту, а також у Львівській дирекції залізничних перевезень. Загалом станом на кінець грудня минулого року тренери провели інформаційні семінари на

15-х підприємствах, залучивши понад 800 осіб. За словами Артема Королькова, для ефективнішої роботи тренерам потрібна відеопродукція, яка допоможе краще засвоювати інформацію.

Директор Львівського обласного центру соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді Ярослав Бордіян пообіцяв надати соціальні

ролики про небезпечні хвороби сьогодення. За його словами, Центр має достатню відеопродукцію для всіх вікових категорій та соціальних верств населення і готовий до співпраці.

Уже невдовзі до впровадження проекту будуть залучені представники медичних закладів залізниці. Для них заплановано провести тренінг, основне завдання якого – посилення спроможності медичних закладів залізниці із надання послуг працівникам щодо мотиваційного консультування з питань ВІЛ/СНІДу чи туберкульозу.

Підсумовуючи засідання, завідувач відділу організаційної і кадрової роботи Ради профспілки Олександр Гнатюк наголосив на потребі активізувати роботу з проведення інформаційних семінарів, зокрема у Тернопільській та Чернівецькій областях, розпочати співпрацю із Львівським обласним центром соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді, розглянути можливість встановлення соціальної реклами на залізничних об'єктах, у залізничних медичних закладах, розповсюдження поліграфії про профілактику ВІЛ/СНІДу та туберкульозу в поїздах пасажирського та приміського руху.

Галина КВАС